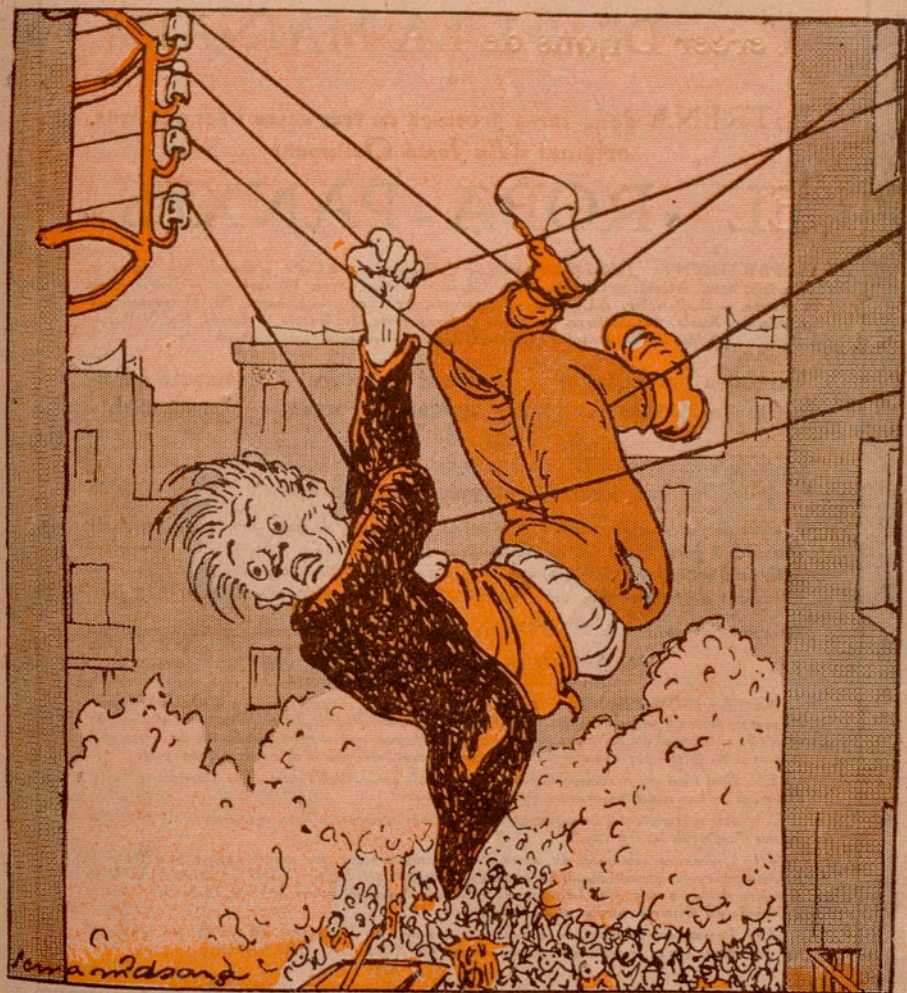

LA MAINADA

Lola A.

Any 111
N.º 90
23 febrer
1923

15
cts.

CAIENT DEL TERRAT

—Vaja, a mi que no em vinguin amb la telegrafia sense fils!

TEATRE DE

(situat al capdamunt del P. de Gràcia)

LA COMÈDIA

(Davant la Parròquia de Jesús)

Companyia Catalana

d'Art Dramàtic

CLARAMUNT - ADRIÀ

1^r de març de 1923, a les quatre de la tarda

Tercer Dijous de LA MAINADA

ESTRENA de la farsa grotesca en tres actes i set quadros,
original d'En Josep Claramunt

EL «ROBA-PANXES»

REPARTIMENT: Julieta (Marqueseta de Valldeneus), nena Calle. — Isabeló, Sra. Guart. — Clarícia, Srta. Alsina. — Gasilda, Srta. Garau. — Tyanet, Srta. Monasterio. — Jaumó, nena Costems. — Batllori, Sr. ADRIÀ. — El marqués, Sr. Trull. — Honorat, Sr. Domínguez. — Joanic, Sr. Xuclà. — Testaferro, Sr. Sardà. — Grapaforta, Sr. García. — Josepó, Sr. Nolla. — Soldat 1^r, Sr. Antoja. — Soldats, dames, nobles, acompanyament, etc., etc.

Fastuosa presentació — Decorat exprofés — Sastreteria «Paquíta» — Armes Artigau — Calçat Carreras — Atreç, mobiliari, etc., de la casa.

PREUS (INCLOSOS ELS IMPOSTOS)

Llotges de pati, sense entrades, 10 ptes. — Butaques de pati, primera classe, amb entrada, 2 ptes. — Id. id. de segona classe, amb entrada, 1'50 ptes. — Circulars pati, amb entrada, 1'50 ptes. — Llotges de primer pis, sense entrades, 7 ptes. — Circulars de primer pis, amb entrada, 1'50 ptes. — Entrada general, 0'75 ptes.

Els subscriptors de LA MAINADA tindran entrada franca. Per a llurs acompanyants regirà el preu reduït de 50 cènts.

NOTES IMPORTANTS: 1.ª Els subscriptors que desitgin assistir a la festa participant del aret de posseir l'entrada franca, hauran de presentar-se a partir del divendres fins el dimecres al migdia anterior al dia de la funció en les nostres Oficines, amb el rebut acreditatiu de la seva qualitat de subscriptors, per a recollir l'entrada corresponent, així com la dels seus acompanyants.

2.ª Com sigui que el número de places de l'entrada general del Teatre de la Comèdia és limitadíssim, es cediran aquelles per ordre rigorós de demanda.

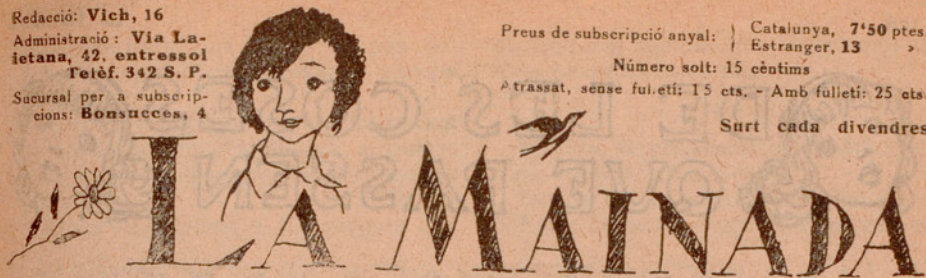
3.ª Als subscriptors i acompanyants que vulguin ocupar localitats, se'ls deduirà del preu d'aquestes l'import de les entrades.

4.ª Únicament, com queda dit, seran atesos els subscriptors i sos acompanyants, pels efectes de les condicions especials mitjançant les quals poden assistir als DIJOURS DE LA MAINADA, en la nostra Administració, Via Laietana, 42, o bé en la Redacció, carrer de Vich, 16, des del divendres al migdia del dimecres anterior al dia de la funció.

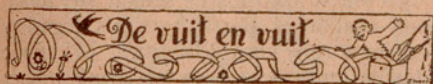
5.ª Passat aquest termini, no serà atesa la condició de subscriptor del periòdic per als efectes dels avantatges que se'ls donen per assistir als DIJOURS DE LA MAINADA.

Redacció: Vich, 16
 Administració: Via La-
 ietana, 42, entressol
 Telèf. 342 S. P.
 Sucursal per a subscrip-
 cions: Bonsucesses, 4

Preus de subscripció anual: } Catalunya, 7'50 ptes.
 } Estranger, 13
 Número solt: 15 cèntims
 A través, sense fulletí: 15 cts. - Amb fulletí: 25 cts.
 Surten cada divendres

SETMANARI IL·LUSTRAT DELS INFANTS DE CATALUNYA

FEA goig, el dijous, el Teatre de la Comèdia! Goig als ulls i la joiosa satisfacció que dóna el veure el feliç reeiximent d'una idea cobrada amb il·lusió. Estem segurs de que els simpàtics i meritíssims artistes de la companyia Claramunt-Adrià no havien treballat mai davant un auditori tan posseït de fèrvid entusiasme i agradosa compenetració com el que formava aquella munió d'eixerits mainadistes que gaudien a cor ple aquella festa que especialment a ells anava dedicada.

CREIEM que aquella desitjada identificació entre públic i executants, que constitueix ço que se'n diu Teatre, identificació que molts cerquen adele-rats i que ben poques vegades aconseguixen, fou un fet dijous darrer. Calia, només, anar esguardant la bellugadica inquieta dels caparrons dels tendres es-pectadors i com la llur mirada i les ex-pansions ingènues de llurs entusiasmes anaven donant la mesura de l'interès

amb què seguien les platxerioses agu-deses i enginyosos acudits del rústec « Bertoldo » i l'emoció, la dolça emoció que feia llagrimenjar els ulls i amarava de bonesa l'ànima, produïda per aquell deliciós i commovedor episodi *Dei-xeu que els neus vinguin a mi*, del pa-triarca Guimerà.

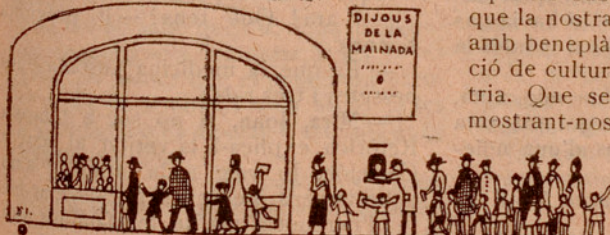
L'ÈXIT del primer *Dijous de LA MAI-NADA* dóna la raó a un íntim con-veniment que ja teníem i ens ani-marà a tirar en-davant i amb més enardiment el nostre propòsit, captenint-nos, però, de la res-ponsabilitat que tenim adquirida davant dels nostres amics, demés de la que suposava inicial-ment ja el nostre intent. Cal consignar un detall per demés encoratjador per a nosaltres. La benemèrita Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, la qual està abonada a LA MAINADA per un nombre respectable d'exemplars, ha vingut a recollir per al nostre segon *Di-jous* les entrades que li corresponen per aquelles subscripcions, significant així que la nostra iniciativa ha estat rebuda amb beneplàcit per la primera institu-ció de cultura infantil de la nostra pà-tria. Que segueixin els mainadistes de-mostrant-nos la seva confiança, i aviat

els seran ofertes noves proves del nostre desig de complaure'ls.

X.

·TEATRE · DE · LA · COMÈDIA ·

DE LES COSES QUE PASSEN

FUTBOL DE CARRER

Al nen En Joan Riba i Julià

MANS! Mans!
— No senyor, no!...
El noi que actuava d'àrbitre no sabia pas què fer: els uns deien que sí i els altres que no, i fins el públic, que no pagava res per l'espectacle, també es va dividir.

Com hi gaudia N'Enric en aquells partits que organitzaven davant de la Universitat! Ja es sabia: ell era el davanter-centre; i, convençut de la seriositat del joc, deixava que els altres criessin i discutissin, mentre ell s'eixugava la suor que regalimava per les seves galtes.

— Altra vegada la medalla a fora!...

Si no que era molt religiós i la seva mare s'enutjaria, ja l'hauria deixada en el calaix de la tauleta de nit. Encara no corria una miqueta, la medalla de la Primera Comunió saltava del pit i sortia a l'exterior. Ell estava segur que li havia fet perdre més de quatre gols. I no era això solament, sinó que a l'estiu, quan es banyava, sempre hi havia algú que en feia mofa.

— *Caram!* Fins la duu d'or! Sembla una senyoreta! — deien.

Solucionat l'incident de les mans, va tornar a córrer la pilota. Amb quin delit hi corria al darrera! No hi havia pas ningú que amb els *triblis* li passés la mà per la cara!

Aprofitant la passada d'un mig, xutà, i en lloc d'anar la pilota a gol anà, tota furienta, a parar a les mans d'una noieta que duia una ampolla.

— Apa, que has fet *trinquis!* — li va dir En Joan.

I com si això fós el senyal de donar per acabat el partit, tots els jugadors corregueren vers l'Institut. El públic desfilà lentament i en el *camp* només hi quedaren la noieta, plorant a llàgrima viva, el causant de la desgràcia, un seu company, el neuler i tres o quatre vells que prenien el sol.

N'Enric, demostrant el seu bon cor, va apropar-se a la víctima d'aquell xut malaurat.

— No ploris, que tot s'arranjarà. Que hi duies vi a l'ampolla?

Entre sanglot i sanglot la noieta va contestar-li:

— No, que era una medicina per a la mare.

— Si vols, t'acompanyaré a casa teva i diré que tota la culpa l'he tinguda jo. Així et donaran més diners per a comprar-ne una altra.

— Oh! Es que a casa no en tenim de diners. Som molt pobres.

— Veuràs, Joan: quants cèntims portes?

— Els vint del tramvia. Té, home, té! Ja aniré a peu per un dia! No és pas la primera vegada!

— Em sap greu; però jo també em quedaré sense *sandwich*.

Amb tota la bona fe, N'Enric va allargar a la noieta cinquanta cèntims.

Aquesta es va posar a sanglotar fort.

— I ara! Què tens? — li preguntà N'Enric.

— És que la medicina costava dues pessetes i tres rals...

— Mira, Joan, si no sóc a temps a Retòrica, explica-li la veritat al senyor Cortejón. Jo vaig a la farmàcia amb aquesta nena. Veuem si puc remeiar-ho.

I l'hereuet d'una de les famílies més

riques de Barcelona no es va pas donar vergonya d'acompanyar a aquella pobreta.

El farmacèutic que li havia despatxat la medicina tenia la botiga a quatre passes; i només hagueren de travessar la plaça.

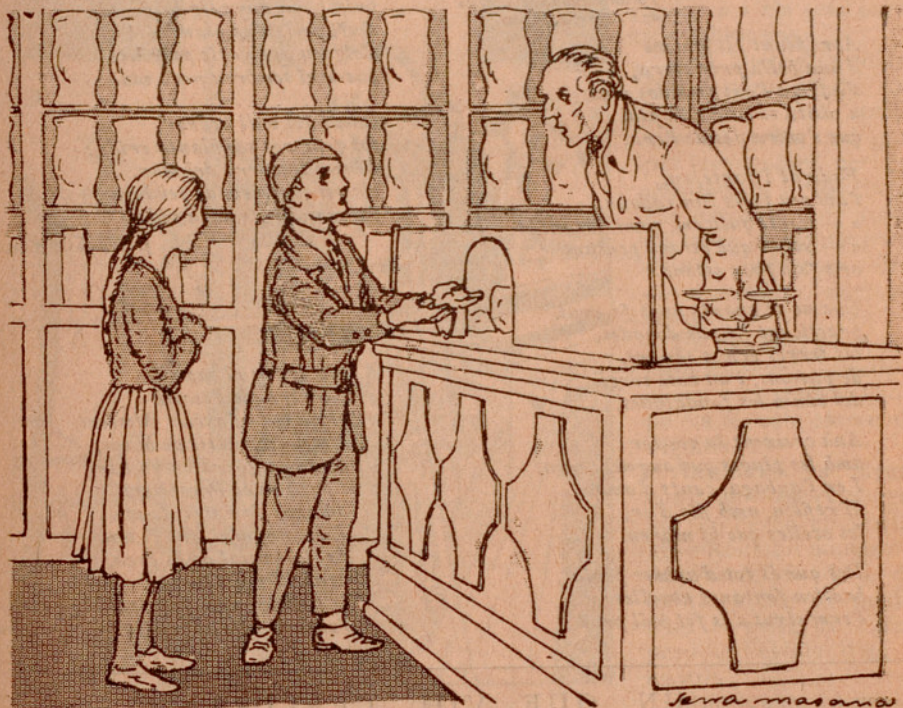
El noi va explicar el fet, preguntant que

na, que em sembla que valen més de dues pessetes i tres rals.

* * *

I ara tu, eixerit lector o simpàtica lectora, voldràs saber més.

Doncs, bé; el catedràtic va felicitar a N'Enric davant de tots els alumnes i els

li donessin la medicina i assegurant que demanaria diners a la seva mare i que a la tarda tornaria, per a pagar-l'hi.

— Això rai; vés-hi ara.

— Oh! Es que visc a la Diagonal i perdria la classe.

— I qui em respon de que no te n'oblidaràs?

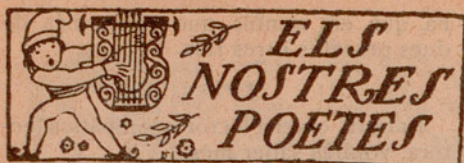
El noi no sabé què dir. Una flamurada de vergonya va pujar a les seves galtes en pensar que el poguessin creure capaç de semblant mala acció. Ja les llàgrimes anaven a pujar-li als ulls, quan tingué una idea:

— Tingui. I, si per cas no vingués, pot quedar-se amb la medalla i la cade-

seus pares li van comprar una pilota de futbol, però d'aquelles de reglament; i, com que l'endemà la noieta de la medicina va tornar a la Plaça de la Universitat, per a donar les gràcies, en nom de la seva mare, a N'Enric, aquest li va preguntar on vivien, puix volia fer-los una visita: ço que va complir acompanyat dels seus pares, els quals, una vegada estigué bona la mare d'aquella noia, la varen col·locar de portera a la fàbrica que tenien al Poble Nou, salvant-la així de la misèria.

Ja veieu tot el bé que es va poder fer gràcies a aquella medalla.

JOAN BAGUENY

LA PINEDA DE L'AVI

Poesia recitada en la Festa de l'Arbre, a Tossa.

*Aprofitant els matins
d'una bella primavera,
s'adreça l'avi amb dos nins
a visità el bosc dels pins
que s'obria des de l'era.*

*Fadigat i pantejant,
l'avi seu i ells fan rodona.
« — Contï quelcom, mentrestant ! »
« — Sabeu què estava pensant
ara feia poca estona ? »*

*Que no sé quants anys fa avui,
practicant llicons donades,
les terres ermes sembri
de pinyons, i un bosc sorgí
del cim a les fondalades.*

*Anà creixent la verdor
amb les pluges que augmentaren.
I en l'aubaga, cants d'amor
hi resilen, amb fils d'or,
les ocelles que hi niaren.*

*Des que és tot d'arbres poblat,
brollen fontanes novelles;
l'erm eixut s'és fet bell prat*

*on el fenc s'ha enrojolat
al costat de les roselles.*

*I l'esmortuït to gris
d'aquests camps i serralada
s'ha canviat, com per encís,
en el més bell paradís
de tota aquesta encontrada.*

*S'han complert mes il·lusions,
puix cada any veig la florida
d'ufanostíssims plançons!
Colgueu arreu els pinyons,
que així sembreu nova vida ! »*

*Com l'avi vull acabar,
tot fent-vos semblança crida:
Fins a la sorra del mar
els pinyons hem de sembrar
per gaudir de nova vida !*

J. JESUALD BLADÉ

L'ESCOLANET

*Ha sortit el capellà
darrera de l'escolà
que ajuda l'excels Misteri.
Un noi, vestit de blanc,
deixa la gorra en un banc
i puja en el Presbiteri
amarat de raigs de sol.
L'escolà, així que el veu,
fa la senyal de la creu,
acaba l'Ave Maria
i, lleuger com esquiroi,
fuig cap a la sagristia.*

LINA

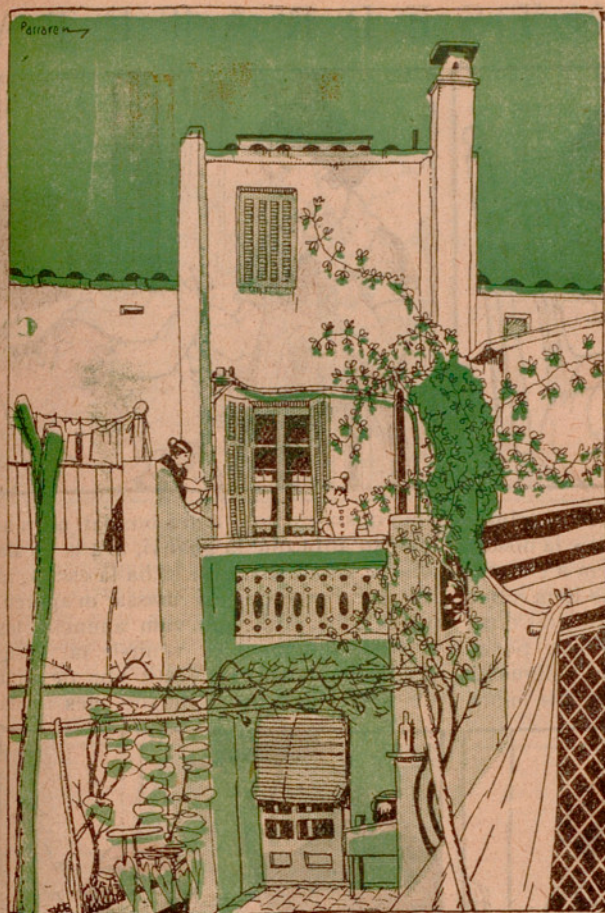
UN QUE VOL CRÉIXER

En Peret s'escarrassa en
fer dos clots.
Quan els té a bona mida,

fica en ells els seus peus.
En aquest moment arri-
ba la seva mare: « — I ara !

Què fas, Peret ? » — Em
planto com els arbres, per
a fer-me gran com ells. »

EL XOFER MES JOVE DEL MÓN

Es un jovenet de Xicago; que es diu Ned Thorpe.

Té cinc anys d'edat. Es, *naturalment*, americà i els seus pares són milionaris.

Ned Thorpe és un infant fastiguejat de tot. Des de fa molt temps que no pren cap gust per les joguines que generosament li ofereixen. Els autos de per riure, els trens en miniatura el deixen indiferent. Vol coses *veritat*... quelcom seriós.

Un dia engegà al seu pare les seves preocupacions, i el senyor Thorpe va fer-se'n càrrec de seguida.

Aleshores va manar construir especialment pel seu hereu un veritable automòbil miniarura, de quatre cilindres, dibuixat sobre el model d'un torpede de cursa, però a l'escala d'un a quatre.

Aquest auto en miniatura, que costa molts milers de dòlars, té absolutament tots els accessoris d'un auto gran: canvi de

velocitat, frens, llum elèctrica, arrencada automàtica...

I Ned Thorpe, instal·lat al volant, fa carreres en el jardí patern... perquè no l'han deixat encara llençar-se pels carrers. No-res-menys el seu pare està fent els passos necessaris perquè li sigui lliurat un permís de menar auto.

• No desesperem! Algun dia veurem, a Amèrica, criatures de bolquers guiant elles mateixes el seu cotxet, sota l'ull vigilant d'una dida asseguda al volant d'un altre vehicle.

— I vostè, no va anar-hi al partit de l'*Europa*?
— A la una de la nit ja hi erem, però com que el van suspendre, no va servir l'anar-hi ni a la una... ni a l'altra...

ACCIÓ JUSTICIERA

(ANÈCDOTA)

HAVENT guanyat una batalla als grecs el visir del Califa turc Mortaldi, i després d'haver fet presoner a llur Emperador, va pregar a aquest quin era el tracte que esperava d'ell.

— Si feu la guerra com un rei — contestà l'august vençut, — deslliureu-me; si la feu com un negociant, veneu-me; i si la feu com un carnisser, degol·leu-me.

L'Emperador grec fou posat en llibertat.

Recollit per JORDI MANELIC

LA MONTSERRATETA

PER quina causa no va assistir al primer «Dijous de LA MAINADA» la nostra eixerida Montserrateta? Anem a contestar les moltes preguntes que hem rebut aquests dies, satisfent la curiositat d'un estol de mainadistes que ja han posat voluntat a la nostra eixerida amigueta.

Ja hem quedat que ella és una nena

que quan es posa a fer bondat, no n'hi ha cap altra que la guanyi, ni a la escala on viu, ni al carrer on hi ha la escala, ni en tot Barcelona, si massa m'apureu. Doncs, bé. Així que vam anunciar les nostres funcions, va venir-li tal desig d'assistir-hi amb un vestit nou de punt de mitja, que no hi hagué més remei

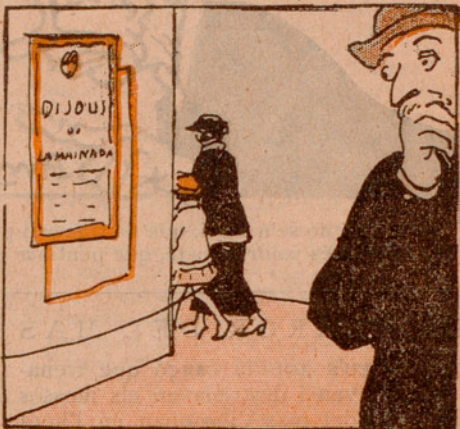
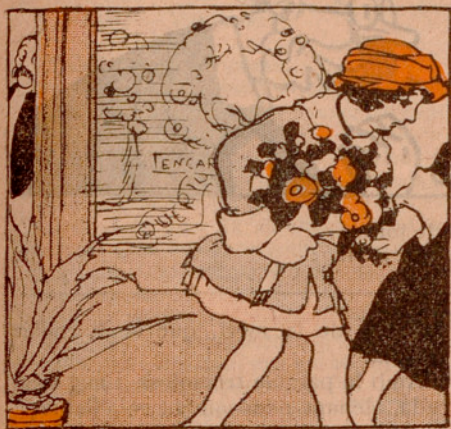

que comprar-li llana i més llana. S'entregà, doncs, amb veritable fúria a la tasca; i inquieta com és, així que el vestit fou enllestit, tingué fretura de mostrar-lo a les seves cosinetes, i pregà a la bona de la seva mare de portar-la a ensenyar-les-hi. ¡Quina il·lusió no li feia aquell vestit que ella mateixa s'havia

anat fent! Quan la cambrera li posava l'abric al damunt, no pogué pas estar-se de dir-li, mal geniòt com és: «— Ai, vagi amb compte, també! No veu que tot me l'esllanega? »

Ja al carrer, la mare cregué necessari anar a casa un jardiner a proveir d'un ramell amb el qual calia obsequiar a la

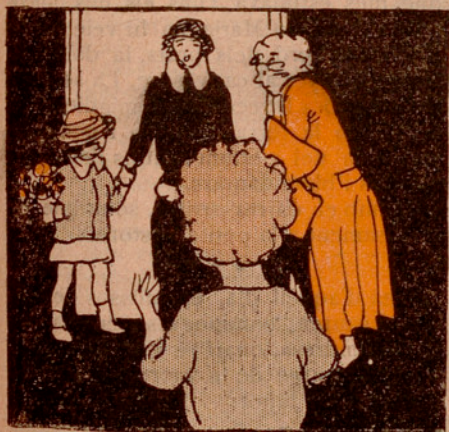
HA PERDUT UN VESTIT

tieta. I la Montserrat, que tot el camí anava encarquerada per tal de no afiganyar-se el vestit, no s'adonà de que al sortir de casa aquell jardiner, la punta d'una inoportuna atzavara se li enganxà en el vestit i feu presa d'un cap de llana i se'l quedà per a ella, ço que produí com a conseqüència que els punts s'es-

correguessin tant com mare i filla anaven caminant, caminant... sense donar-se compte de que el vestit quedava perdut pels carrers on passaven.

L'entrada a casa la tieta fou, com podeu suposar, triomfal. La visita no era esperada i la sorpresa promogué un major goig. Goig que es convertí en admi-

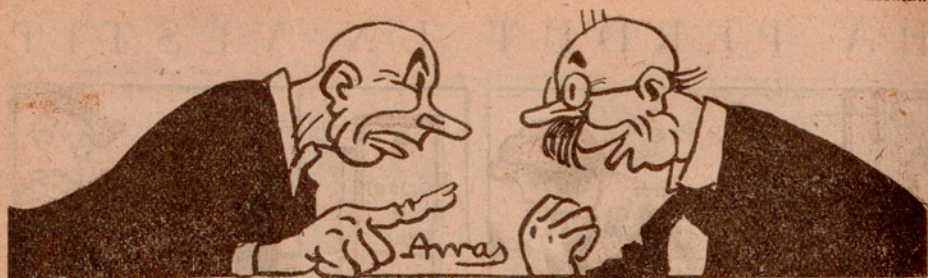

ració quan la mare de la Montserrateta anuncià que aquella visita era motivada per a mostrar a les cosinetes la traça de la nena, qui essent tan xicarrona ja s'havia sabut fer un vestit a còpia de comptar punts i fer passades.

Però ai!, que quan es tregué l'abric per a ensenyar ço que amagava, la Mont-

serrateta restà en enagus, puix pel camí, com hem dit abans, s'havia perdut el vestidet de les seves il·lusions.

Heu's aquí perquè la Montserrateta no ens acompanyà el primer «Dijous de LA MAINADA»... El disgust fou tan gros, que suposà que ni En «Bertoldo» l'hi faria passar, amb tot i les seves agudeses...

- De mi no se'n burli, que no tinc cap pel de tonto.
— Què més voldria vostè, que pentinar els que jo tinc?

LA CLAROR DEL MAS

HEU'S AQUÍ la cançó que trenaven i destrenaven els mossos del mas Vilar quan, en l'hora agredolça del capvespre, veien venir la petita Mariagna amb el seu ramat d'ovelles blanques:

Cabridet del mas,
si va a la pastura,
el prat és un jaç
on el vent s'atura.

Pel camí que vorejava per les feixes del pujol, en el cim del qual s'alçava el mas, la figurina de la pastoreta es retallava neta i pura damunt del cel, serenament empal·lidit.

Les ovelles saltironaven enjogassades a l'entorn seu, amb bels dolçissims. Totes les coses prenién un bell aire festós al pas de la gentil figura de Na Mariagna.

Cada capvespre els mossos del mas Vilar es sentien el cor esponjós d'una joia suau i fresca.

Des que l'encís claríssim de la pastoreta il·luminava el mas, els estels sortien més brillants i tremolosos, emmirallant-se en els bassols i resplendint riallers en els vidres de la seva finestra.

Les petites envèges, les rancúnies, havien estat esventades de tots els cors, que bategaven serenament sota l'encís claríssim dels ulls de Na Mariagna.

Un dia que la boira grisa, tornant feixucs els cossos i els esperits, s'arrossegava arran de terra, de la terra roja i humida, ferida per l'arada, el més vell dels mossos, En Janot, sentí la carícia

gebrada de la mort, que se li enduia l'ànima.

Amb la paraula tremolosa i mig trençada, alenat penosament sota l'abraçada de la invisible companya, demanà per Na Mariagna. La petita pastoreta hi acudí tota poruga, amb els ulls immensament oberts, davant el misteri que ajup els cors més tenebrosos.

En Janot també els obrí força els ulls. I en el seu darrer esguard, quan un tel vidriós li tapava la vista, obrint-li els ulls de l'ànima, s'acomiadà de tot ço que més estimava. Dins els ulls dolços i serens de Na Mariagna hi veié la tendresa del verd dels prats, la dolçor de les muntanyes al capvespre. La seva carona seriosa li recordà els migdies d'estiu, quan la terra, fecunda i generosa, és plena del perfum sanitos dels fruits madurs i blats daurats.

I, amb el darrer sospir, somrigué lluminosament a la petita pastoreta.

* * *

Des d'aquell dia, els mossos del mas Vilar canten, commoguts per una pregona tendresa, quan ve l'hora del capvespre, imatge de la mort dolçíssima i serena d'En Janot:

Cabridet del mas,
si va a la pastura,
el prat és un jaç
on el vent s'atura.

Si la mort vingues,
no m'entristiria,
sols que ella em mirés,
dolç estel del dia.

LLUÍS VANCELLS UBACH

EL VAGABUND

PERET. — NICOLAU. — JOAN.

MARTÍ. — VAGABUND

(QUADRET)

*L'escena representa un tros de bosc. Cap el mig de l'escena hi haurà una pedra grossa, pròpia per a seure, prop d'un arbre**(Entren PERET i NICOLAU.)*

NICOLAU. — Veus? Tant dir que ja hi serien, i qui sap l'estona que haurem d'esperar-nos!

PERET. — No essent encara aquí, potser no vindran. Qui sap si la seva mare els ha acompanyat al col·legi!

NICOLAU. — Sí que la farem bona, si no vénen! Com ens avorrirem! Si ho sé, no faig campana. *(En Joan i En Martí entren corrents.)*JOAN. — Ja som aquí! *(Llença els llibres lluny.)* I quant ens ha costat!

MARTÍ. — La mare avui ens ha acompanyat fins a la mateixa porta del col·legi. Jo crec que el mestre li va dir que de vegades féiem campana.

JOAN. — Veureu que ens deixa pujant l'escala. Oi, Martí, que la pujàvem de gust? Però, en veure que se n'anava, cames ajudeu-me cap avall!

MARTÍ. — Hem ben escollit el lloc! Que bé hi berenarem!

PERET. — Què voleu fer de primer: caçar ocells o collir préssecs?

MARTÍ. — Amagueu els llibres sota aquesta pedra, que és prou grossa. *(En Joan cull els seus i els posa sota la pedra, com els altres.)*

JOAN. — Jo vull caçar ocells!

NICOLAU. — Jo més m'estimo collir préssecs.

JOAN. — Més val caçar ocells. Tu només penses en menjar.

NICOLAU. — Doncs jo vull collir préssecs! Tu faràs el què vulguis, però a mi no em manes. No he pas fet festa per a satisfer elsteus gustos.

PERET. — Si us baralleu, tot anirà malament. *(Pausa.)*

Juguem-nos-ho a cara i creu el què hem de fer?

TOTS. — Oidà!

PERET. *(treient-se deu cèntims de la butxaca).* — Cara, ocells. Creu, préssecs. Va! *(Llença la moneda enlaira.)*

NICOLAU. — Préssecs! Préssecs! Visca!

VAGABUND *(entrant, molt estripat i brut.)* Porteu, porteu préssecs!

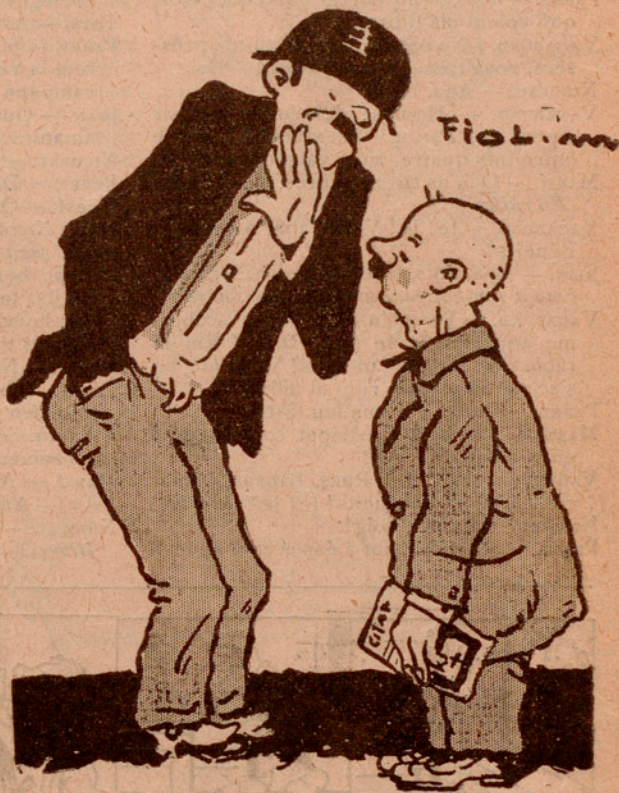
JOAN. — Què hi veniu a fer vós, aquí?

VAGABUND *(Asseient-se en la pedra dels llibres).* — Té, ja tinc banc! Apa, doneu-me préssecs! *(Treu del sarró un tros de pa.)*

MARTÍ. — Aquesta pedra és nostra.

VAGABUND *(aixecant-se).* — Voleu dir? Com us dieu? No veig pas cap nom.

PERET. — Bé esteu prou d'humor!

VAGABUND *(rient, en veure que alguns llibres surten un xic de sota la pedra).* — Je! Je! Llibres! Sou ben talossos de passar lli-

— Parli baix, per favor, que hi ha un policia per aquí el volt.

— Ja farà el favor de dir-me si slgú li ha parlat mai tan baix com jo.

bres! Si em voleu creure a mi, seguiu la meva carrera. Jo sí que no he d'amoïnar-me a apendre! Quan era noi, no hi vaig voler anar a col·legi, i de gran... que treballin els altres! Veieu? Ja tinc la feina feta, jo.

PERET. — Però aneu tot esquinçat i brut.

MARFÍ. — I descalç.

NICOLAU. — I quan fa fred?

VAGABUND. — Com quan fa calor. (*Assenyallant el cel.*) A sota d'aquest sostre sempre hi ha lloc per a mi.

PERET. — Ja us el regalo aquest lloc! Més m'estimo ésser home de bé com el meu pare.

VAGABUND. — Je! Je! Gamarús!

PERET. — Tant com vulgueu; però no sóc cap trinxeraire com vós.

VAGABUND. — Però ara et fan anar a col·legi i et faran treballar quan seràs home.

PERET. — Deixeu-ho córrer i aixequen-vos, que volem els llibres.

VAGABUND. — No pas avui. Abasteu-me préssecs, vosaltres que sou joves.

NICOLAU. — Apa, fugiu!

VAGABUND. — Homes: deixeu-me acabar aquest pa. (*Pausa.*) Si m'aixequen enlaire entre tots quatre, me'n vaig de seguida.

MARFÍ. — Que us tirem pedres, si no fugiu! (*En cullen.*)

VAGABUND. — Je! Je! Volen anar a col·legi! Beneits!

JOAN. — Apa, nois, tirem-li pedres! (*Es disposa a fer-ho, però el vagabund s'aixeca.*)

VAGABUND. — Té, me'n vaig, sense acabar-me aquest tros de pa. (*Pausa.*) Em fa ràbia que sigueu tan rucs! Veig que no s'acabaran mai els rucs al món!

PERET. — Doncs vós ens feu fàstic.

MARFÍ. — Tan brut i estripat com aneu! I encara ens diu rucs!

VAGABUND. — Je! Je! Rucs, babaus, gamarussos, talosos i beneits! Je! Je! (*Se'n va.*)

NICOLAU. — Es ben boig!

PERET. — Si arribéssim a ésser com aquest!

Ara sí que em sap greu no haver anat a col·legi.

MARFÍ. — A mi també! Eh, quin fàstic fa aquest home? (*Tots queden pensatius.*)

PERET. — No hi tornem més a fer campana! Cada dia ens agrada més! De primer només en fèiem cada mes; ara ja cada setmana.

MARFÍ. — Sí que tens raó.

PERET. — Si arribéssim a ésser com aquest home!... (*Pausa.*) No tenen casa ni ningú... Si estan malalts, han de posar-se en un recó... com els gossos.

NICOLAU. — Doncs no hi tornem més a fer campana, si us sembla.

MARFÍ. — I com anava d'estripat i brut! Ni camisa duia! Només un tros de gec esquinçat a sobre la pell! Uix, quin fàstic!

NICOLAU. — No, no hi tornem més!

PERET. — Millor encara fora anar-hi ara a col·legi.

TOTS. — Avui?

PERET. — Sí. Què hi fa que sigui tard? Direm la veritat al mestre: que volíem fer campana i ens en penedim.

JOAN. — Quin càstig, nois! Ja ens podem amanir!

NICOLAU. — No, no; avui estiguem-nos aquí!

PERET. — Doncs, jo me'n vaig.

MARFÍ. — Què fem, nois?

JOAN I NICOLAU. — No! No!

PERET. (*agafant els llibres*). — Jo me'n vaig! Estic ben penedit! Si som ganduls de petits, també ho serem de grans. Sempre ho diu l'àvia: «Qui creix tort, tota la vida és tort».

MARFÍ. — No te'n vagis, home!...

PERET. — Jo no em quedo. Potser si ens veu ben penedit, el mestre no ens castigarà. (*Pausa.*) I, si ens castiga, ja ho mereixem.

MARFÍ. — Anem?

JOAN. — Anem?

NICOLAU. — Doncs, anem! (*Se'n van amb els llibres.*)

VICTÒRIA DELCLÒS

La mare li ha comprat un vestit nou i ha promès no embrutar-se. Però, ¡ai! En Ramonet no s'ha distingit mai per no ésser llaminer... La mare cou

xocolata a la cuina... ¿Què fer, pobre Ramon? L'estri del foc aparta, i freturós, a xarrupar es posa pel broc gros mentre el broc petit li raja a sobre.

PED A LES NENE

L'ANGEL DEL CASTELL

Això succeïa en començar el segle xvè, en el gran castell d'un dels senyors feudals de la cort de França, qui tenia per muller una dama molt bella i, per filla, una nena de dolça bellesa i gran bondat.

Un jorn arribà al castell una nova que entrí molt a la dama i a la seva filleta: El Rei havia confiat al gran senyor una missió molt difícil i era precis que partís cap a Orient amb els seus homes.

El desconsol s'estengué per tot el castell, mes al cap de pocs dies el senyor partia amb el seu seguici per acomplir l'ordre del Rei, deixant en desconsol la seva llar.

Llargues foren la seva absència i la pena de la seva muller, en no rebre noves d'ell.

La seva filla, la qual a ses bondats unia una gran fermesa de caràcter, aconsolava a la seva mare, sorprenent a tothom la fermesa amb què assegurava que el seu pare tornaria sortosament sense dany, enc que per acomplir la missió hagués de combatre amb l'enemic.

En veure l'estranyesa de tots, explica que cada nit, després de resar, s'adorm pensant amb ell, i que el veu cavalcant en son cavall blanc, per camins llargs, molt llargs.

Sa mare, en oir-la, la besa i plora calladament.

Un matí entra en la cambra de la seva mare i li explica ço que ha presencià durant la nit. Diu que ha vist al seu pare i sos guerrers lliurar un gran combat i que, lluitant cos a cos, ha estat a punt d'ésser ferit mes que a la fi ha vençut i, ple de joia, retorna a la seva mansió. Prega a la seva mare que es fa-

cin els preparatius per a rebre als que dintre cinc dies arribaran amb l'esclat de la victòria; i amb tanta certesa parla, que fa que la bella dama senti una lleugera esperança, aconseguint amb la seva insistència que faci engalanar el castell amb senyeres i trofeus.

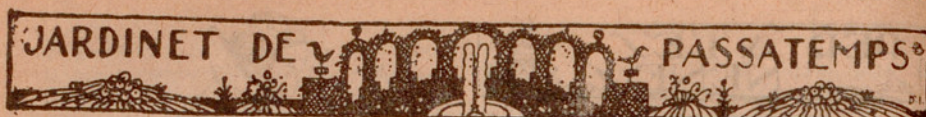
La cambra millor fou rublerta de garlandes i encatificada de flors. Els rics seients foren coberts d'esplèndides robes, i a la llar cremaven les soques, caldejant l'estància.

Tot fou preparat, i, en arribar el cinquè dia, la dama i la nena, amics i servents, s'abillaren amb llurs millors vestimentes. Una gran pena oprimia el cor de la dama del castell, en pensar que tots aquells preparatius podien esdevenir nuls, per ésser tan sols una il·lusió de la seva filla, i d'ella també, la tornada del seu marit.

Mes en ésser a migdia, es sent el renillar dels cavalls, l'espètec de les espases, el so de trompetes i tambors. Són els guerrers que torne i hissant la senyera de la victòria.

En arribar, el gran senyor fon en una abraçada a sa muller i a sa filla; i després, estranyat, demana per què li fan tan magna rebuda, sens tenir esment de la tornada. I mentre sa muller l'assabenta de ço ocorregut, amics i servents aclamen al gran senyor, a la bella dama, i, sobretot, a sa filla, a la qual anomenen des d'aleshores *El petit àngel del castell*.

SOFIA CORTÉS

ENDEVINALLES

LOGOGRIF NUMERIC, per J. H.

1	2	3	4	5	6	7	Nom de dona
1	2	5	2	5	3		Adjectiu masculí
6	2	3	4	5			Fruita
3	4	5	2				Planta medicinal
6	4	3					Part del cos
5							Nota musical
1							Consonant

AMBIDEXTRE, per 6 Q & C.^a

1	2	3	Animal
3	2	1	»

ENDEVINALLA, per UN DE TERRASSA

Plora de jove i riu de vella.
no és casada i té parella.

JEROGLÍFIC, per RAMONET I MIQUELET, S. C.

REC
K

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Hospital. — *A la conversa:* Ager. — *Al rombo:* F, rep, Fèlix, pis, X. — *A l'acrostic:* Gabriel, Martí, Avel·l, Eduard, Robert, Ramon, Carles, Francesc. — *A la targeta:* Altafulla, Camprodon.

Correspondència de LA MAINADA

Són acceptats i entren en cartera, els treballs que durant aquesta setmana ens han tramès els col·laboradors *J. M.ª Casal de Sojo*, *Joan S. Vives*, *M. R.*, *Antoni Rius*, *Capdellafil* i *P. T.* — Per diferents motius que fóra llarg esmentar, no són aprofitables els demés que hem rebut.

Prego que ningú s'impacienti perquè no vegi publicats els originals d'ara i d'abans. Tenim les carteres plenes i no podem donar sortida més que a un nombre reduït de treballs de col·laboració, si volem fer els números interessants.

R. Molas Cañadas: Crec que fóra perdre temps, sincerament parlant. — *J. Queraltó:* Al carrer de Vich, per correu, com a «original d'impremta», si no pots fer-ho personalment. — *Enric Rafel:* Gràcies per la felicitació. — *Albert Baladà:* 1.ª, sí; 2.ª, sí; 3.ª, igual; 4.ª, el segon; 5.ª, pel tercer; gràcies, de part teua. Estàs satisfet? Entesos! — *P. M. R.:* Prefereixo parlar-n'hi personalment. Per què no passa per la Redacció un vespre, de sis a vuit?

Salutacions!

EL SECRETARI

Prego als col·laboradors que tinguin ben present que tota la correspondència afecta a la Redacció, ha de remetre's al carrer de Vich, 16, i l'administrativa, a la Via Laietana, 42, entressol, per tal de facilitar-nos millor les tasques respectives.

Els eixerits endevinaires

Han encertat totes les solucions a les endevinalles publicades en el número 88 els eixerits mainadistes: *Joan Queraltó*; *Josep M.ª Formiguera*; *Pepeta*, *Maria* i *Elma Prió*. Ha endevinat la targeta: *Josep M.ª Autem*.

El nostre suplement

Juntament amb aquest número, els mainadistes rebran el sisè plec de la novel·la **EL PENJOLL D'OR**, escrita per MONTSERRAT PUIGMAL i il·lustrada per R. MIRÉ, i el conte **L'HOMME FELIÇ**, original d'EN PERE BERNAT, amb coberta dibuixada per AGUTLERA.

A. Artís, imp. - Vich, 16 - Tel. 1471 G.^a Barcelona

Trenca-closques n.º 15 amb premi

¡Ara veieu! Aquesta noia tan maca ha perdut el promès. Ajudeu-la a cercar-lo, si us plau.

La solució pot remetre's resseguint la seva silueta amb tinta o llapis de color damunt el gravat, o bé dibuixant-la en paper apart, els que no vulguin fer malbé el número. Sortejaurem cinc llibres entre els solucionistes que ho encertin.

COL·LEGIALS

C A P E S
IMPERMEABLES
SUPERIORS

8'50 ptes.

Casa Rosich

Ronda de Sant Pere, 7

Plaça Santa Anna, 9

B A R C E L O N A

M A M A...

Compri l'oli de fet-
ge de bacallà a

Câ'n SERRA

que té molt bon gust

Pelayo, 9 - Barcelona

!! Mainadistes !!

Aprofiteu el descompte del 10 %
que fins a fi del vinent febrer fa

LA REFORMADORA

del carrer de Trafalgar, 9, 1.^a
(Tocant Plaça Urquinaona)

Es giren trajos i abrics al revés i s'a-
profita per als nens la robadels grans

Els encàrrecs s'enllesteixen en 24 hores

Per anuncis en LA MAINADA · Propaganda RIBO · Portolà, 1 (St. G.)

Putxinel·lis "MIRIA"

Rosselló, 206, davant Frontó Comtal

Funció per al dia 25, de cinc
a set tarda

ESTRENA de la comèdia en
dos actes

Bernat Pastor

El divertit sainet

UN BARBER

BALL DE QUADRO - DIMONI

BALL DEL TURURUT, amb
acompanyament de platerets

**Sorteig de cinc valuoses
joguines**

Entrada i seient numerat, UNA pesseta

ENQUADERNACIÓ EN TELA
DEL SEGON ANY DE

LA MAINADA

Els 52 números del nostre periò-
dic, publicats durant l'any pas-
sat, reunits i relligats, formen
un formós volum que no pot
mancar en la biblioteca de cap
mainadista. - Presentant els nú-
meros en bon estat, s'entregarà
el volum mitjançant el paga-
ment de 2'50 pessetes

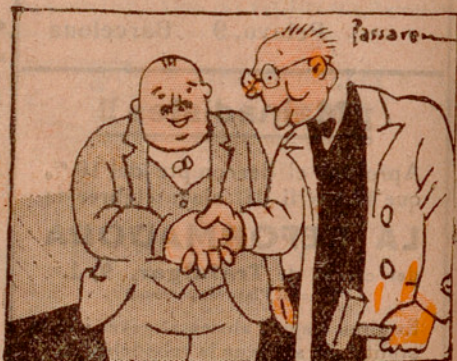
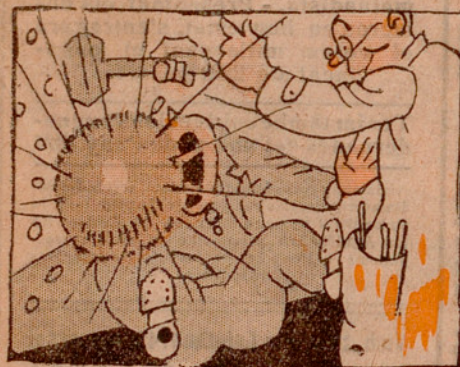
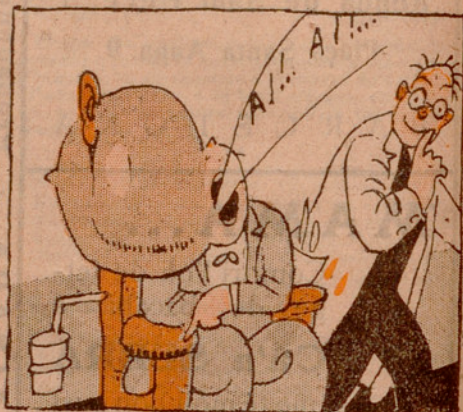
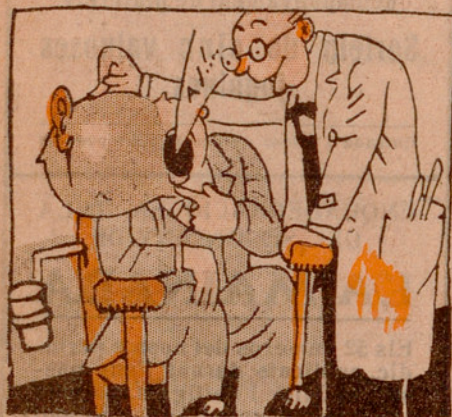
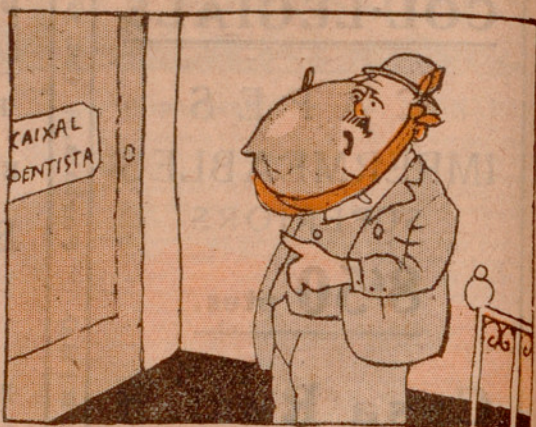
Tenim també col·leccions enqua-
dernades del volum de l'any 1921

Aiximateix recordem que podem servir im-
mediatament volums relligats de Jovita i de la
Primera i Segona Dotzena de Contes de
LA MAINADA, presentant els plecs corres-
ponents i l'import de les enquadernacions
respectives

Vich, 16 - Via Laietana, 42, entressol
Bonsuccés, 4 - B A R C E L O N A

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

UN ALTRE PROCEDIMENT ODONTOLÒGIC SISTEMA PASSARELL

(L'AUTOR ENS HA PROMÈS QUE NO N'INVENTARÀ CAP MÉS)